

altsaa Conseqventsen af disse Paragrapher, hvis de vedtages, ikke kan gaae videre end til saadanne Formuer. Der er kun Tale om Familieformue knyttet til Majoratsarv, slet ikke om Andet. Der kan altsaa ikke være Tale om at rokke ved Afsødes Bestemmelser med Hensyn til Stiftelser eller Sligt. Saasnart en Formue er henlagt til et bestemt Diemeds Tilfredsstillelse udenfor Familien, f. Ex. til en Stiftelse, er der slet ingen Analogi tilstede. En Stiftelse, der er tillagt en Formue, har den individuelle Ejendomsret over denne Formue; der er ikke Tale om, at den besiddes af flere, En som virkelig Besidder, Andre som eventuelle, mellem hvilke den kan komme til Deling. Men dernæst er der jo heller ikke Tale om ved en saadan Deling at gribe ind i og omstøde den Afsødes Bestemmelser imod deres Villie, til Gavn for hvem Bestemmelserne ere truffne. Hele Loven gaar kun ud paa at tilstede en Overenskomst mellem samtlige dem, der have Ret til nu, at nyde eller en nærmere eller fjernere Udsigt til at nyde Formuens Revenuer. Udover dette kan altsaa Conseqventsen ikke føres. Medens der nu gives denne Berettigelse til at løse Majoratsbaandet ved en Overenskomst, bortfalder jo paa den anden Side en kongelig Bevillingsmyndighed, der gif meget videre. Altsaa i en vis Henseende bliver det af Stiftelsen af Majoratet paa Formuen lagte Baand slakkere; thi, hvad man end vil sige, kan det jo ikke nægtes, at kongelig Bevilling i tidligere Dage — og der er nu ikke andre Grændser derfor, end der var dengang. — er bleven given saaledes, at den hele Familjes Ret derved kun blev daarlig varetagen. Bevillingen kunde gives og er undertiden bleven given uden Substitution, og hvor den gaves imod Substitution af en Fideicommisscapital, vide vi jo Alle, at denne Capital i mange Tilfælde i overordentlig ringe Grad svarede til Eiendommens virkelige Værdi. — Dette er den ene Side, Begrændsningen. Men saa maa jeg sige, at, naar hvad her vedtages, er saaledes begrændset, vil man ikke kunne undbrage sig Conseqventserne, om de end ikke umiddelbart foreligge i denne Lov. Jeg er mig bevidst, at idet jeg stemmer for denne Lov, stemmer jeg i en vis Grad for dens Conse-

qventser. Jeg kan ikke indsee Andet, end at, naar man indrommer samtlige Berettigede til en Familieeiendom, der er knyttet til Majoratsarv, efter Overenskomst at dele Formuen, at opløse den som Familieformue og gjøre den til individuel Formue, maa man, naar Spørgsmaalet forelægges, komme til at erkjende det Samme, ogsaa med Hensyn til al anden, til Majoratsarv knyttet Formue, og navnlig maa man gjøre det med Hensyn til saadanne Pengfideicommisser, der ere opstaaede paa en Maade, der staaer i nærmeste Forbindelse med det Forhold, hvorom denne Lov dreier sig, nemlig ved Frigjørelsen af et Fideicommissgods. Lader os tage et Exempel. Der findes i samme Provinds — jeg nævner ikke Provindsen og langt mindre Eiendommene, fordi jeg holder enhver Tanke om Personerne og de personlige Forhold borte og blot tænker paa de reale Forhold — flere Majorater, og lad os nu blot undersøge den største Klasse. Der er i denne Provinds et Par Grevssaber, der have beholdt deres Jordeiendom aldeles eller for den allerførste Deel samlet, og som have en overordentlig ringe Fideicommisscapital; men i samme Provinds er der et andet Grevssab, der i en ikke fjern Tid, men efter 1848, ifølge den Strømning og den Opfordring, der dengang var til at frigjøre Jordeiendommene, har bortsolgt alt sit Bøndergods og i Stedet derfor stillet en Fideicommisscapital, der i det Tilfælde, jeg tænker paa, er stegen op til 2 Millioner Rd. Kan man nu tænke sig, at den paa denne Maade fremkomne Fideicommisscapital af 2 Millioner Rd. skulde kunne undgaae Conseqventsen af, hvad her bliver vedtaget? Jeg troer det ikke. Men lad os nu see, hvilke Conseqventserne ere? De ere i mine Dine ikke farlige. Naar Besidderne af de to Grevssaber, som have beholdt deres Jordeiendom, ved denne Lov berettiges til, naar de kunne komme overeens med alle de Berettigede — men ikke naar nogen eneste Berettiget modsætter sig — at allodificere deres Formue og forvandle den til en individuel Formue, hvoraf den, som da i Diebliffet besidder den, vil faae den største Part, saa vil man ikke kunne modstaae et Andragende fra Besidderen af det